

Fővárosi Ítéltábla
9.Pf. 20.316/2012/4.

A Fővárosi Ítéltábla a Martini Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Martini Jenő ügyvéd) által képviselt felperesnek - a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium (1054 Budapest, Akadémia u. 3., ügyintéző: dr. Rózsa Erzsébet jogtanácsos) által képviselt Magyar Állam alperes ellen **kártalanítás** iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2011. november 14-én meghozott 6.P.24.230/2009/36. számú ítélete ellen az alperes 37. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését azzal a pontosítással hagyja helyben, hogy az alperes a fizetési kötelezettségét a Martini Ügyvédi Iroda UniCredit Banknál vezetettszámú bizalmi őrzés számlájára teljesítse.

Kötelezi az alperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a felperesnek 150.000 (százötvenezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A felperes 2009. június 30-án benyújtott kereseti kérelmében, melyet az alperes személye vonatkozásában 2009. augusztus hónapban módosított, 6.000.000 Ft nem vagyoni kár megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelmében utóbb jogi hivatkozásként a korábbi egészségügyi törvény, az 1972. évi II. törvény 22. § (2) bekezdésére, 58. § (3) bekezdésére utalt, a Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdése alapján igényelt kártalanítást. Keresete ténybeli alapjaként arra hivatkozott, hogy 1981-ben, születésével kapcsolatban, a kórházi ellátás során két alkalommal vértranszfúzióban részesült. Ezt követően krónikus májbetegséggel kezelték, azonban csak 2008. július 17-én állapították meg a hepatitis C vírus fertőzést. Ekkorra egészségi állapota jelentősen leromlott, mely a máj göbös elfajulásában, annak szövődményeiben, a portális vérnyomás emelkedésében, a

nyelőcső visszerek tágulatában, lépmegnagyobbodásban, magas vérnyomásban, hasúri folyadékgyülemében, vérzékenységben, ízületi fájdalmakban, pajzsmirigy alulműködésben volt megállapítható. Ilyen előzmények után az Országos Rehabilitációs és Szociális Szakértői Intézet Elsőfokú Orvosi Bizottsága 2009. június 10-én III. csoportú rokkantnak minősítette. Rendszeres orvosi ellenőrzés, folyamatos gyógyszeres kezelés alatt áll, májtranszplantációra vár.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte. Arra utalt, hogy a vértranszfúzió és a felperes HCV fertőzése közötti okozati összefüggés kétségen kizáróan nem bizonyított. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a felperes májkárosodása, illetve annak mértéke a felperes alkoholfogyasztásával is összefüggésben áll.

Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt orvosi dokumentációk, a tanúk vallomása és a beszerzett orvosszakértői vélemény alapján a 2011. november 14-én meghozott ítéletével a felperes kereseti kérelmének helyt adott, és az alperest 6.000.000 Ft tökében, ezen összeg után 2009. június 30. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatban, valamint 375.000 Ft áfával együttes perköltségben marasztalta. A le nem rótt eljárási illetékről és a szakértői díjról azt állapította meg, hogy ez a két összeg az állam terhén marad.

Ítélete jogi indokolásában a felperesi hivatkozással egyezően utalt az 1972. évi II. törvény 22. § (2) bekezdésére, 58. § (3) bekezdésére, az 1959. évi IV. törvény kártérítésre vonatkozó szabályaira, valamint a 863/2003BH-ban írtakra. A szakértői vélemény alapján egyértelműnek minősítette, hogy a felperes egészségkárosodása a szülést követően kapott vértranszfúciónak az eredménye. A szakértői véleményből megállapította, hogy a felperes aktuális egészségi állapota semmilyen vonatkozásban nem függ össze a felperes esetleges korábbi eseti alkoholfogyasztásával.

Kifejtette, hogy a nem vagyoni kár az emberi személyiség értékminőségének csökkenésével bekövetkezett kárt jelenti, mely akkor állapítható meg, ha a személyiség helyzete kedvezőtlenül változik korábbi állapotához képest. Minthogy a nem vagyoni kártérítés a személyhez fűződő jogok védelmének egyik eszköze, önmagában a személyhez fűződő jogok bármilyen súlyú megsértése megteremti a felelősség jogalapját. A nem vagyoni kárpótlás rendeltetése pedig, hogy segítse a károsultat az új életvitel kialakításában, biztosítsa a nem vagyoni hátrányokból eredő nehézségek leküzdését.

Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének megállapítása során figyelembe vette a felperes életkorát (születési éve 1954.), a májkárosodás mértékét, illetve jelenlegi életminőségét. Rögzítette, hogy a felperes mája, és ennek folytán egyéb szervei oly mértékben károsodtak, hogy gyógyulása nem várható, állapota csak transzplantációval javítható. Rendszeres orvosi kezelésre szorul,

mindennapi életvitele jelentős mértékben nehezített, családja segítségére szorul fáradékonysága és pszichés állapota okán.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése, a kamatról a Ptk. 301. § (1), és 360. § (1) bekezdése, míg az eljárási illetékről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. § alapján rendelkezett, utalva a felperes részére engedélyezett személyes költségmentességre, és az alperes személyes illetékmentességére.

Az ítélettel szemben az alperes élt fellebbezéssel. Fellebbezésében kizárólag a megítélt tőkeösszeg mértékét és a perköltség összegét vitatta. Mindkettőnek az 50 %-ra történő leszállítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperes aktuális egészségi állapotát a keresetlevél előterjesztése időszakában kell vizsgálni, arra a következtetésre jutott (a 2009. május 21-i és a 2010. októberi orvosi iratokból idézve), hogy a felperes saját nyilatkozata alapján szubjektíve jól érzi magát, aktuális panasza nincs. Ebből következtetett arra, hogy a nem vitás egészségkárosodás mértéke nem indokolja a 6.000.000 Ft kártalanítás megítélését. Ezzel arányosan kérte a perköltség összegének leszállítását is.

A felperes érdemi ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Ismételten hivatkozott arra, hogy a felperessel kötött megállapodás alapján a marasztalási összeget az ügyvédi iroda bizalmi őrzési letéti számlájára kérte és kéri átutalni.

Az alperes által idézett 2009. május 21-i ambuláns lap és 2010. október 18-tól október 26-ig tartó kezelés zárójelentéséből kiemelte, hogy mindkét irat már korábban az alperes rendelkezésére állt. Utalt arra, hogy a májusi ambuláns lap laikus által is könnyen megállapíthatóan nem a per tárgyát képező hepatitis C fertőzéshez kapcsolódik, ugyanis a pajzsmirigy megnagyobbodással és annak funkcióvizsgálatáról szól. A konkrét szöveg pedig teljes egészében tartalmazza, hogy a beteg „subjective jól érzi magát” a megemelt 75 ug hormonpótló dózis mellett. Ebből is következik, hogy az alperesi állítás egyrészt nem felel meg a valóságnak, másrészt nem igazolja az alperes által elmondottakat. Az alperes által idézett másik zárójelentésből a felperes kiemelte, hogy ezen vizsgálatra a transzplantációs programba való bevonás kapcsán került sor, és semmi nem utalt a felperes aktuális egészségi állapotára, mely indokolná a részére megítélt kártalanítás összegének leszállítását. Az alperesi képviselő eseti legfelsőbb bírósági döntésekre is utalt.

Az elsőfokú bíróság ítélete 3.000.000 Ft tőke és ennek kamatai tekintetében, illetve a megítélt perköltség 50 %-ára nézve a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság a fellebbezésre tekintettel csak az ezt meghaladóösszeget vizsgálta.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyesen következtetett az alperes kártalanítási kötelezettségére és annak összegét mérlegeléssel határozta meg. E körben a másodfokú bíróság kiemeli, hogy a 2009-2010-es életviszonyoknak megfelelően kellett számításba venni a kártalanítás összegének meghatározásakor az élet-és értékviszonyokat.

A másodfokú bíróság megítélése szerint az alperesi fellebbezést a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága (Kúria) ítélezési gyakorlata nem támasztja alá. A Fővárosi Ítéltábla e körben utal a Legfelsőbb Bíróság Pfv.III.21.330/2008. számú ügyére, melyben 2009. február 19-i felülvizsgálati ítéletével egy 2001-ben megállapított hepatitis C vírus fertőzés mellett 10.000.000 Ft kártérítés és havi 250.000 Ft járadék megállapítását, valamint a Pfv.III.21.425/2008/5. sorszámú ítéletre, mely 2004-es évre utalva 3.500.000 Ft megfizetését tartotta indokoltnak. Az alperes által felhozott orvosi iratok a megítélt kártalanítási összeg leszállítását semmilyen módon nem indokolják.

Mindezen adatokból is arra vonható következtetés, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt összeg semmilyen vonatkozásban nem eltúlzott, és nem indokolt az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenysége eredményeként megítélt összeg bármilyen megváltoztatása.

A másodfokú bíróság a felperes eredeti kereseti kérelmének megfelelően rendelkezett arról, hogy a kártalanítási összeget az alperes a felperesi jogi képviselő ügyvédi letéti számlájára köteles megfizetni, a felperes és a felperesi képviselő korábban dokumentált és bejelentett írásbeli megegyezése alapján.

A bíróság a pernyertes felperes javára másodfokú perköltséget ítelt meg a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint, míg a le nem rótt fellebbezési ügyről megállapította, hogy az az alperes illetékmentessége folytán az államot terheli.

Budapest, 2012. május 8.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Hőbl Katalin s.k.
bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: